

EL MICALET
GALÀCTIC

El fantasma Kasimir va a l'escola

Angela Sommer-Bodenburg

Il·lustracions de Dani Padrón

bromera

Un xiquet fantisma extraordinari

Era dissabte 19 de setembre, un quart d'hora abans de mitjanit. Ja no hi havia cap llum encesa a la majoria de les cases de Schwarzenburg. Els carrers estaven deserts i fins i tot l'enorme escola edificada en forma de rectangle semblava abandonada.

Però no estava abandonada en absolut! A les aules que donaven al pati interior i que no es podien veure des del carrer, havia començat la classe. El cas és que els alumnes no eren xiquets humans sinó xiquets fantisma! Els xiquets fantisma anaven volant cap a l'escola de nit, quan els xiquets humans ja feia hores que dormien.

A l'estudi de pintura que hi havia davall del sostre, Olívia Blanquinoso, la mestra de primer curs, ja havia distribuït caixes de pintures i pinzells, gots

d'aigua i fulls de paper. Els seus dotze alumnes flotaven en l'aire i pintaven estreles, llunes i cometes.

De sobte, Max i Moritz Manyac cridaren alhora:
—Ha vingut Kasimir!

Max i Moritz eren dos fantismes bessons que s'assemblaven tant que ni tan sols els seus pares els sabien distingir.

—Que ha vingut Kasimir?

A Mina Espaordida li va caure el pinzell de la mà de pura alegria. El pinzell va caure damunt del seu quadre d'estreles, on va deixar una taca groga enorme.

—Jo no he vist res —va remugar Arno Poregós. Després se'n va anar al racó més allunyat de l'estudi de pintura i va pintar un cometa roig amb una llarga cua groga.

—Sí que era Kasimir —va dir Max—. L'he vist clarament.

—Jo també —va dir Moritz—. Acaba de passar volant amb els seus pares.

—Segur que ve amb nosaltres a la classe de pintura! —va dir Mina, entusiasmada.

—No ho crec —va dir Olívia Blanquinosa—. Kasimir i els seus pares han anat a veure Vieland Valerós perquè han de parlar d'una cosa important.

—Potser volen parlar de com Kasimir podria créixer més de pressa —va comentar Arno Poregós.

—Arno, fes el favor! —va dir Olívia Blanquinosa, que li va dirigir una mirada de desaprovació.

—És que Kasimir no és minúscul? —preguntà Arno, que es va posar a riure, amb unes rialles que sonaren com el grinyol d'una porta quan li falta oli.

Olívia Blanquinosa es va escurar la gola tres vegades, de manera ben clara. Allò només ho feia quan algú estava a punt de dir alguna cosa molt estúpida. Però es veu que Arno havia oblidat què significava que la mestra s'escurara la gola tres voltes.

—Kasimir és tan minúscul que necessites una lupa per a veure'l —va dir.

—Ja n'hi ha prou! —va dir Olívia—. Els fantismes no ens burlem de ningú, tant si és especialment alt com si és especialment menut. I Kasimir és molt alt per a la seua edat...

—I quina edat té? —volgué saber Zita Tremolosa.

—Sis dies —va respondre Olívia.

—Sis dies? —va repetir Zita, incrèdula.

De sobte, tots els xiquets fantisma es posaren a parlar alhora.

—No ho sabíeu?

—No!

—I sap pintar molt bé!

—La meua germana té quatre setmanes i no sap ni parlar.

—Jo em pensava que Kasimir tenia dos anys...

—Jo també!

—Jo em pensava que tenia tres anys.

—Silenci, xiquets! —va cridar Olívia Blanquinosa, que va esperar que els seus alumnes es calmaren.

Després els va explicar que Kasimir havia començat a parlar als dos dies i que ja sabia llegir i comptar.

—Però si no aprenem a llegir i a comptar fins a segon! —es va sorprendre Olaf Quinhorror.

—Sí, i han de passar uns quants anys fins que apreneu a llegir i a comptar correctament —va dir Olívia Blanquinosa—. Ja veieu que Kasimir és un xiquet fantisma extraordinari.

—Però, sobretot, és extraordinàriament simpàtic —va sospirar Mina Espaordida.

2

Això sí que és una sorpresa!

Al cap d'un quart d'hora tocaren suaument a la porta de l'estudi de pintura.

—Han tocat a la porta! —va exclamar Mina.

Va notar que el cor li batejava més de pressa. I si era Kasimir?, va pensar.

—Jo no he sentit res —va murmurar Arno Poregós, que continuava pintant el seu cometa.

—Ves a mirar qui és, Mina —va dir Olívia Blanquinosa.

Mina Espaordida va deixar el seu pinzell a l'aigua i va eixir pel forat del pany.

I, efectivament, al passadís flotava Kasimir Karablanca. Sa mare li havia posat un xandall groc que havia trobat en una maleta plena de roba infantil. També portava una gorra amb ratlles grogues i

blanques i una borla que deixava veure un rínxol de cabells blancs.

—Kasimir! —va exclamar Mina, alegrement.

Havia tornat a créixer i ja era tan gran com un xiquet fantisma d'un any. I, per una altra part, continuava tenint el nas arromangat, les orelles separades del cap i els ulls de color d'ambre, com feia dos dies.

—Bona nit, Mina! —va dir ell, que es va quedar mirant-la, admirat.

Mina tenia els ulls de color turquesa, els cabells arrissats de color taronja i molts puntets daurats a la cara, exactament com la mare de Kasimir, Malvina Karablanca. Els humans en deien *pigues*, però els fantismes els anomenaven *polsim d'estreles*. Mina era la xiqueta fantisma més bonica que havia vist mai, pensà Kasimir. Però, naturalment, no li ho podia dir.

Mina tampoc sabia com començar la conversa.

En això, Olívia Blanquinoso va eixir pel forat del pany.

—Kasimir, ets tu? Això sí que és una sorpresa! —va exclamar.

—Bona nit —va dir Kasimir.

—Vols vindre amb nosaltres a l'estudi de pintura? —va preguntar Olívia.

—Si no moleste... —va respondre Kasimir.

—Tu no ens molestes mai —va dir Olívia.

Kasimir es va estirar el rínxol, amb timidesa.

—Però Vieland ha dit que no puc quedar-me molt de temps.

—Més val que et quedes poc de temps, que que no te'n quedes gens! —va dir Olívia.

—Hui estic pintant la Via Làctia —va confessar Mina Espaordida.

—L'ample cinturó brillant que forma la llúïssor de moltes estrelles allunyades? —va preguntar Kasimir.

Ho havia llegit a la pissarra mentre mirava des de fora, amb els seus pares, la classe il·luminada.

—Què dius? —va preguntar Mina.

—Ho deia a la pissarra —va respondre Kasimir.

—Els xiquets fantisma no aprenen què és la Via Làctia fins que no arriben al desé curs —va dir Olívia—. Al primer, només pintem.

En aquell moment va eixir pel forat del pany Telm Transparent, que tenia fama d'indiscret.

—Caram, quin fantisma! Però si és Kasimir —va exclamar.

«Caram, quin fantisma» era la seua expressió preferida. La utilitzava sempre que podia. Darrere seu va aparéixer Klara Kalipàndria, que també sentia curiositat.

—Kasimir! Com estàs? —va exclamar.

—Jo? Bé —va dir Kasimir.

De seguida van eixir pel forat del pany Max i Moritz Manyac.

—Hola, Kasimir! —exclamaren alhora.

Olívia Blanquinosa es va posar bé les ulleres.

—Què passa ací? És que hui fem la classe de pintura al passadís?

—Sí! —van exclamar Max i Moritz.

—Caram! —va dir Klara Kalipàndria—. Si és això podem pintar les parets.

—De cap de les maneres —Olívia va fer palmes i va ordenar—: torneu tots a l'estudi de pintura!

Els xiquets fantisma van tornar, l'un darrere de l'altre, a l'estudi de pintura. Mina Espaordida va ser l'última. L'únic que no es va moure va ser Kasimir.

—Que no vols vindre? —li va preguntar Olívia Blanquinosa.

—Ja ho crec —va respondre Kasimir—. Però has dit que *tornaren* a l'estudi de pintura i jo encara no he entrat perquè he anat al despatx de Vieland Valerós.

Olívia va somriure.

—Si és així, et convida cordialment a la nostra classe de pintura, com a convidat d'honor!

—No cal que siga com a convidat d'honor —va demanar Kasimir—. Simplement com a Kasimir.

—No vols cap tractament especial?

Kasimir va moure el cap.

—No vull sentir-me estrany.

—No ets un estrany —li va assegurar Olívia.

Després, va entrar a l'estudi de pintura i Kasimir la va seguir.